

Диво  
Олена Павленко

Історія зустрічі крізь роки. Вони випадково зустрілись в магазині. Доля звела їх знову і чим завершиться randevu. Чи зізнаються вони, що сталося колись.

Диво

Олена Павленко

© Олена Павленко, 2020

ISBN 978-5-0051-8202-9

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Диво

«Отримати другий шанс, щоб змінити незворотне випадає не кожному.

Користуйся ним відразу.»

Хелен Соул

Здається, що кожен період життя кардинально все змінює. Та нічого не проходить швидко. Останні півроку Віра жила звичайним і непримітним існуванням. Крім шаленого ритму навчання на педфаку. І хоч це місто було чужим і холодним, дівчину зігрівала мрія – вступ до вузу, яким марила.

На початку семестру адаптуватися було важко. Дівчина губилася серед натовпу і вулиць, які видавалися схожими одна на одну. Та з часом звикла. У цьому їй допомагали подруги, які влаштовували міні-екскурсії по визначних місцях. Ще й прогулянки на самоті посилювали теплі почуття до міста. Маленькі вулички зустрічали дівчину наметами снігу та сонними берізками. Студентський бульвар – територія панування молоді.

Але в місті вистачало потаємних місць, де б Віра могла насолодитися самотою і спокоєм. Особливо сьогодні, у суботу. Вихідні змушували її сумувати, і тоді вона вибиралася з порожніх стін кімнати гуртожитку і втікала на люди. Самотність! Незвичне почуття, тим паче для молоді дівчини. Віра не вирізнялась особливою вродою або величними талантами. Звичайна дівчина з непримітною зовнішністю, так здавалося їй.

Насправді вона була власницею доволі слухняних, руських локонів нижче плечей, світлих очей, які змінювали свій відтінок залежно від настрою. Через середній зріст не часто вдягала взуття на підборах, бо обожнювала комфорт. Струнка та підтягнута фігура видавала їй захоплення спортом. Маючи всі шанси зустріти свого принца, не поспішала зв'язувати себе стосунками.

Дівчина в пообідній, суботній час вибралася до магазину. Не дивно, що напередодні Нового року зовсім не було бажання лишатися самій. Сусідки по кімнаті відправилися святкувати додому разом з ріднею. Віра ж не мала бажання їхати далеко на кілька днів, щоб знову повернутися на екзамени, котрий перенесли на третє січня. Та й рідні у неї не було.

Віднедавна дівчину нічого не тримало в маленькому шахтарському містечку, яке було її домівкою з дитинства. Віра давно планувала звідти втекти й ніколи не вертатися. Прив'язувала лише власна однокімнатна квартира, що дісталася від бабусі та яку по закінченні школи, а навчалась Віра в інтернаті, здавала квартирантам. Навідувалася раз на кілька місяців, щоб перевірити, чи сумлінно платять за рахунками орендарі.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию ([https://www.litres.ru/pages/biblio\\_book/?art=63374461&from=362673004](https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=63374461&from=362673004)) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета

мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.